

ΠΛΗΡΗΜΕΝΟ
Tax / Impôts
Αρ. Αδείας
01-1323

TAX ΜΕΙΟΚΟΤΗΤΗΜΑΤΩΤΟΥ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 62ο - ΤΕΥΧΟΣ 657 ●
● ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2019 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. ά' 29) ●

Ή εύδοκία του Θεού

Ή έκλογή μας

Είμαστε χριστιανοί. Αυτό σημαίνει, ότι μάς διάλεξε ό Θεός. Μέσα σέ τόσο πλήθος ανθρώπων, μέσα σέ δισεκατομμύρια κατοίκους του πλανήτη μας, θέλησε και διάλεξε έμάς σάν μέλη του σώματος Του, της Έκκλησίας. Αυτό τονίζει στο ώραιότατο προοίμιο τής πρός Έφεσίους έπιστολής ό άπόστολος Παύλος. Ή περικοπή Έφες. ά' 3-14 είναι ένας ύμνος τής αγάπης του Θεού. Ένα τραγούδι τής έκλογής για τή σωτηρία και τήν απολύτρωσι. Άπό τά ώραιότερα κομμάτια τής Καινής Διαθήκης. Φανερώνει τόν πλούτο τής χάριτος του Θεού.

Μας διάλεξε! «Καθώς εξέλέξατο ήμάς έν αυτώ πρό καταβολής κόσμου είναι ήμάς άγίους και άμώμους κατενώπιον αυτου έν αγάπη...» (Έφες. ά' 4). Δηλαδή: «Μας διάλεξε για τόν έαντό Του πριν από τή δημιουργία του κόσμου, για νά είμαστε άγιοι και άμεμπτοι μπροστά Του. Κι αυτό από αγάπη».

Μας διάλεξε! Τί τιμή για μάς, αλλά και τί ευθύνη! Όταν λήη ό άπόστ. Παύλος, ότι έμάς διάλεξε ό Θεός, δέν σημαίνει, ότι ό Θεός είναι προσωπολήπτης, ότι κάνει διακρίσεις, και άλλους τούς διαλέγει και άλλους τούς άφήνει.

● Όλους τούς ανθρώπους καλεί ό Θεός για σωτηρία (Α' Τιμ. β' 4). Για όλους σαρκώθηκε. Για όλους σταυρώθηκε. Για όλους αναστήθηκε. Για όλους αναλήφθηκε. Όλοι είναι κλητοί, αλλά λίγοι γίνονται έκλεκτοί.

● Σέ όλους στέλνει τό μήνυμα τής σωτηρίας, αλλά λίγοι τό αποδέχονται.

● Για όλους θυσιάστηκε, αλλά λίγοι πιστεύουν στο λυτρωτικό Σταυρό Του.

Στήν άρχή ή έκλογή μας όφείλεται στήν άπειρη αγάπη του Θεού, αλλά σταθεροποιείται μέ τό δικό μας άγώνα και τή δική μας πίστι και άρετή. Λέει σχετικά ό ιερός Χρυσόστομος: «Τό έκλεγήναι και τής του Θεού φιλανθρωπίας τεκμήριον και τής αυτών άρετής: πάντως γάρ αν τούς δοκίμους εξέλέξατο» (Ε.Π.Ε. 20, 424). Μετά φρασις: Τό νά έκλεγούν είναι έργο τής φιλανθρωπίας του Θεού και

τῆς δικῆς τους ἀρετῆς· ὅπωςδήποτε τοὺς ἐναρέτους ἐξέλεξε ὁ Θεός.

• Ἄν δεχώμαστε τὴν κλήσι, εἴμαστε ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ. Ὅχι διότι τὸ ἀξίζουμε, ἀλλὰ διότι μᾶς τὸ χάρισε Ἐκεῖνος καὶ μείς τὸ δεχτήκαμε. Πολύ μιλάει ὁ ἄπ. Παῦλος γιὰ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Ὅλα εἶναι ἀποτελέσματα τῆς χάριτος. Ἐμεῖς ἀπλῶς δεχώμαστε τὴ χάρι καὶ ἀγωνιζώμαστε νὰ φανοῦμε ἄξιοι τῆς χάριτος.

Ἡ ἐκλογή μας ἔγινε «ἐν αὐτῶ», δηλαδή, «ἐν τῷ Χριστῶ». Αὐτὸ σημαίνει: Καὶ μᾶς διάλεξε διὰ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ μᾶς διάλεξε νὰ ἐνωθοῦμε μέ τὸν Ἰησοῦ.

• Σάν ἄνθρωποι εἴμαστε ἐνωμένοι μέ τὸν παλαιὸ Ἀδάμ.

• Σάν χριστιανοὶ καὶ ἄνθρωποι τῆς σωτηρίας εἴμαστε ἐνωμένοι μέ τὸ νέο Ἀδάμ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Πρὸ καταβολῆς κόσμου

Ἡ ἐκλογή εἶναι γιὰ μᾶς καινούργια ὑπόθεσις. Γιὰ τὸ Θεὸ ὅμως εἶναι παλαιὰ ὑπόθεσις. Μᾶς διάλεξε «πρὸ καταβολῆς κόσμου», προτοῦ νὰ γίνῃ ὁ κόσμος! Ἡ ὑπόθεσις τῆς σωτηρίας μας ἦταν πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἦταν ἡ Ἀναδημιουργία τοῦ κόσμου, προτοῦ νὰ γίνῃ ἡ Δημιουργία Του! Παράδοξο φαίνεται αὐτό, καὶ ὅμως φανερώνει καὶ τὴν παγνωσία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπη Του.

Ἐτοίμασε τὴ βασιλεία Του γιὰ τοὺς σεσωσμένους ἐν Χριστῶ Ἰησοῦ «πρὸ καταβολῆς κόσμου». Ἔτσι λέει καὶ στήν περικοπή τῆς μελλούσης κρίσεως: «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν πρὸ καταβολῆς κόσμου» (Ματθ. κε' 34).

• Ἐρεῖς τί θά πῆ νὰ σέ ἔχη στήν ἔγνοια Του ὁ Θεός;

• Ἐρεῖς τί θά πῆ, προτοῦ νὰ πέσης, νὰ ἔχη βρῆ καὶ νὰ ἔχη ἀποφασίσει τὸν τρόπο, πού θά σέ σηκώση νὰ σέ σώση;

Βέβαια, ἄς μὴ ξεχνᾶμε, ὅτι ὅλα ἐδῶ συναποτελοῦν μυστήριον, ὀλοφάνερο,

ἀλλ' ἀνεξήγητο καὶ ἀνερμήνευτο. Πρόκειται γιὰ τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας, πού ἀκολούθησε τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας (Β' Θεσ. β' 7) τοῦ ἀνθρώπου.

• Ὁ ἄνθρωπος, δοξασμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ στὸν παράδεισο, γκρεμίστηκε μέ τὴν πῶσι καὶ ἔπεσε στὰ τάρταρα τοῦ ἄδη. Πρὶν ὅμως ὁ ἄνθρωπος γκρεμιστῆ ἀπὸ τὸ θρόνον τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς τελειότητος, ὁ Θεός εἶχε ἤδη σκεφθῆ τὸν τρόπο γιὰ νὰ ξαναχτίσῃ τὴ δόξα τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ πάνω σ' αὐτήν!

Τὸ θαυμαστὸ δὲν εἶναι μόνο, ὅτι σκέφτηκε τὴν ἀνόρθωσι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀποφάσισε. Θαυμαστός εἶναι καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀνορθώσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀποφάσισε νὰ συνάψῃ μέ τὸν ἄνθρωπο τὴ διαθήκη τῆς σωτηρίας του. Ἄλλ' ἡ διαθήκη ἔπρεπε νὰ ὑπογραφῆ μέ τὸ αἷμα τοῦ Υἱοῦ Του! Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀπίρως θαυμαστότερο.

Προτοῦ νὰ προχωρήσουμε, ἄς ξανατονώσουμε, ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἐκλογή μας δὲν μπορούμε νὰ κατηγορήσουμε τὸ Θεὸ γιὰ ἀδικία καὶ προσωποληψία. Ἐρεῖ βέβαια ὁ Θεός, ποιοὶ τελικὰ θά σωθοῦν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν δεσμεύει τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἐδῶ ἔχουμε ἄλλο μυστήριον, τὸ πῶς δηλαδή συνυπάρχουν καὶ τὰ δύο, καὶ ἡ παγνωσία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

• Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος, νὰ ὑπογράψῃ ἢ νὰ μὴν ὑπογράψῃ τὴ διαθήκη, πού ὁ Θεός ὑπέγραψε μέ τὸ αἷμα τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ Του. Ἡ ὑπογραφή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ πίστις του καὶ ἡ ὁμολογία του.

• Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ πιστεύουν ἢ ὄχι. Δὲν φταίει ὅμως ὁ Θεός, ἂν πολλοὶ ἀρνοῦνται τὴν πίστι καὶ τὴ σωτηρία. Ἀπλῶς ὡς παντογνώστης γνωρίζει ποιοὶ θά ἀρνηθοῦν.

Γιὰ τὸ Θεὸ τὰ μέλλοντα εἶναι παρόντα. Κάτι, πού δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ τὸ ἀνθρώπινο μυαλό.

Πίστις καὶ ἀγώνας

Γιατί μᾶς κάλεσε καὶ μᾶς διάλεξε ὁ

Θεός; Τό λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «*Εἰς τό εἶναι ἡμᾶς ἀγίους καί ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ*» (Ἐφεσ. α' 4).

• Δέν ἀρκεῖ τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀρκεῖ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μ' ἓνα λόγο, δέν ἀρκεῖ μόνο ὁ θεῖος παράγων. Γιά τή σωτηρία ἀπαιτεῖται καί ἡ συμβολή τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος. Ὅφείλουμε νά γίνουμε «*ἅγιοι καί ἄμωμοι*». Γι' αὐτό μᾶς κάλεσε. Ὅταν κάποιον τόν προσλαμβάνουν, τοῦ τονίζουν καί τά καθήκοντα, πού θά ἔχη στήν ὑπηρεσία αὐτή. Ἔτσι καί ὁ Θεός. Μᾶς κάλεσε καί μᾶς διάλεξε, προσδιορίζοντας τά καθήκοντά μας: «*Εἰς τό εἶναι ἡμᾶς ἀγίους καί ἀμώμους*».

Δέν ἀρκεῖ μόνο ἡ πίστις. Ἀπαιτεῖται καί ἡ ἄμωμος καί ἁγία ζωή. Καρπός τῆς πίστεως εἶναι ὁ ἅγιος βίος.

• Τό «*ἄμωμος*» ἀναφέρεται στήν ἀρνητική στάσι ἐναντι τῆς ἀμαρτίας. Νά εἶναι ὁ χριστιανός χωρίς μῶμο, χωρίς κηλίδα, χωρίς ψεγάδι.

• Τό «*ἅγιος*» ἀναφέρεται στή θετική στάσι. Νά εἶναι ὁ χριστιανός καθαρός καί ἀφωσιωμένος στό Θεό. Νά ἐπιτελή τήν ἀρετή.

Μέ μία λέξι, ἀπαιτεῖται ὁ προσωπικός ἀγώνας γιά τή μέθεξι τῆς σωτηρίας καί τῆ θέωσι, πού μᾶς προσφέρει ὁ Θεός. Οὔτε μόνη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ φέρνει τή σωτηρία, οὔτε μόνη ἡ δική μας ἀρετή.

Υπογραμμίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Οὔτε ἀπό ἀγάπης μόνου, οὔτε ἀπό τῆς ἡμετέρας ἀρετῆς. Εἰ γάρ δὴ ἀπό ἀγάπης μόνης, ἐχρήν ἅπαντας σωθῆναι· εἰ δέ ἀπό τῆς ἡμετέρας ἀρετῆς πάλιν μόνης, περιττή ἡ παρουσία αὐτοῦ, καί πάντα τά οικονομηθέντα. Ἄλλ' οὔτε ἀπό ἀγάπης μόνης, οὔτε ἀπό τῆς ἡμετέρας ἀρετῆς, ἀλλ' ἐξ ἀμφοτέρων*» (Ε.Π.Ε. 20, 424). Μετάφρασις: Οὔτε μόνο ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, οὔτε μόνο ἀπό τή δική μας ἀρετή. Διότι, ἂν γινόταν μόνο ἀπό ἀγάπη, ἔπρεπε νά σωθοῦμε ὅλοι. Ἄν πάλι γινόταν μόνο ἀπό τή δική μας ἀρετή, θά ἦταν περιττή ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου καί ὅλα τά ἔργα τῆς θείας οικονομίας. Δέν συντελεῖται ὁμως (ἡ σωτηρία

μας) οὔτε ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μόνο, οὔτε ἀπό τή δική μας ἀρετή μόνο, ἀλλά μέ τή συνεργασία καί τῶν δύο.

Κατενώπιον Θεοῦ

Ἄς μὴν ἐπαναπαυώμαστε στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί τήν κλήσι Του. Καλεσμένες στό γάμο ἦσαν καί οἱ πέντε μωρές παρθένες, ἀλλ' ἔμειναν ἔξω ἀπό τό νυμφῶνα (Ματθ. κε' 2-13). Ἀγώνας, λοιπόν, γιά νά εἴμαστε ἅγιοι καί ἄμωμοι. Ὅχι φυσικά μπροστά στά μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ.

• Τούς ἀνθρώπους εὐκολα τούς ἐξαπατάμε μέ τή φαρισαϊκή, τήν ὑποκριτική, τήν ἐπιφανειακή ἀρετή, τήν εὐσεβοφάνειά μας.

• Τά μάτια τοῦ Θεοῦ δέν μποροῦμε νά τά κοροϊδέψουμε, διότι ὁ Θεός βλέπει τά βάθη τῆς ψυχῆς, τή διάθεσι καί τήν προαίρεσι, τά κρυφά τῆς καρδιάς μας, τίς ἐπιθυμίες καί τούς λογισμούς μας.

Γι' αὐτό ὁ Παῦλος τονίζει τό «*κατενώπιον αὐτοῦ*» (Ἐφεσ. α' 4). Ζοῦμε κάτω ἀπό τούς θόλους τοῦ οὐρανοῦ, κάτω ἀπό τά μάτια τοῦ Θεοῦ. Ὅλα τά βλέπει. «*Ἄγιος ἐστὶν ὁ τῆς πίστεως μετέχων, ἄμωμος, ὁ ἀνεπίληπτον βίον ἔχων. Ἄλλ' ἀγιότητα καί τό ἀνεπίληπτον οὐχ ἀπλῶς ζητεῖ, ἀλλά τό ἐνώπιον αὐτοῦ τοιούτους φαίνεσθαι*» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 20,424). Μετάφρασις: Ἄγιος εἶναι ὁποιος μετέχει τῆς πίστεως, ὁ ἄμεμπτος, ὁποιος ἔχει βίο ἀνεπίληπτο. Δέν ζητεῖ ἀπλῶς τήν ἀγιότητα καί τό ἀνεπίληπτο, ἀλλά καί τό νά δείχνουμε σ' Ἐκεῖνον, ὅτι εἴμαστε τέτοιοι.

• Ζοῦμε ὑπό παρακολούθησι. «*Ὡς ἐκ Θεοῦ κατενώπιον Θεοῦ λαλοῦμεν*» (Β' Κορ. β' 17).

Ἡ υἰοθεσία

Ἡ ἀμοιβή τοῦ ἀγώνα μας εἶναι ἡ υἰοθεσία. Μᾶς προώρισε γιά νά μᾶς υἰοθετήσῃ, νά μᾶς κάνῃ παιδιά Του καί κληρονόμους Του. «*Ἐν ἀγάπῃ προορί-*

σας ἡμᾶς εἰς υἰοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτόν κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ» (Ἐφεσ. α' 5). Δηλαδή: «Ἀπὸ ἀγάπη μᾶς προώρισε νὰ υἰοθετηθοῦμε ὡς παιδιά Του διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ θελήματός Του».

Ἡ ἀγάπη Του, ἀδιάκριτη καὶ ἀπροσωπώληπτη, μᾶς προώρισε. Πρόκειται γιὰ τὸ θεῖο προορισμό, πού δέν εἶναι ἀπόλυτος, διότι ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου. «Οὓς προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν· οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε» (Ρωμ. η' 30).

• Ἀπὸ πολλὴ ἀγάπη μᾶς υἰοθέτησε. Ὁ Βασιλιάς τοῦ οὐρανοῦ καταδέχεται καὶ υἰοθετεῖ τὰ ἀποπαῖδια τῆς ἀμαρτίας, τοὺς «ἀλλοτριωμένους», τοὺς ἀποξενωμένους (ιδεὶ Ἐφεσ. β' 12), τοὺς ἀντάρτες, τοὺς ἀναξίους ἀνθρώπους.

• Ἡ υἰοθεσία δέν ἔγινε μόνο ἀπὸ τὸν Πατέρα. Ἐγινε καὶ ἀπὸ τὸν Υἱό. «Διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ἐνα Υἱό εἶχε, τὸ Μονογενῆ Υἱό καὶ Λόγον Του. Καὶ Τὸν ἔδωσε.

Θυσίασε τὸν ἕνα Υἱό Του, γιὰ νὰ κἀν ἡμᾶς υἰοὺς καὶ θυγατέρες Του. Δέν ἔστειλε ἄγγελον, ἀλλ' ἔστειλε τὸν ἴδιον τὸν Υἱό Του, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ πνευματικὴ μᾶς υἰοθεσία. Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὅρᾳς πῶς οὐδὲν ἄνευ Χριστοῦ; Πῶς οὐδὲν ἄνευ τοῦ Πατρός; Ἐκεῖνος προώρισεν, οὗτος προσήγαγε... Μεγάλα μὲν τὰ δοθέντα, πολλῶ δὲ μείζονα γίνονται τῶ διὰ τοῦ Χριστοῦ δοθῆναι· ὅτι οὐκ ἔπεμψε τινα τῶν δούλων πρὸς τοὺς δούλους, ἀλλ' αὐτόν τὸν μονογενῆ» (Ε.Π.Ε. 20,426). Μετάφρασις: Βλέπεις, ὅτι τίποτε δέν ἔγινε χωρὶς τοῦ Χριστοῦ; Πῶς τίποτε δέν ἔγινε χωρὶς τὸν Πατέρα; Ὁ Πατέρας μᾶς προώρισε, ὁ Χριστός μᾶς προσήγαγε... Εἶναι μὲν μεγάλα ὄσα δόθηκαν, ἀλλὰ γίνονται πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ ὅτι δόθηκαν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι δέν ἔστειλε ὁ Θεὸς κάποιον ἀπὸ τοὺς δούλους Του πρὸς ἡμᾶς τοὺς δούλους Του, ἀλλ' ἀπέστειλε τὸν ἴδιον τὸ Μονογενῆ Υἱό Του.

• Ὁ Παῦλος ὁ ἴδιος ζῆ τὸ μυστήριον αὐτοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς υἰοθετοῦσης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὁ Παῦλος ὄχι ἀπλῶς ἦταν ξένος, ἀλλ' ἦταν ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ! Καὶ τὸν κάλεσε. Καὶ τὸν ἔκανε υἱό καὶ κληρονόμον Του (ιδεὶ Γαλ. β' 20).

• Αὐτὴ ἡ τόσο μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρός ὀνομάζεται στὴ γλῶσσα τῆς Καινῆς Διαθήκης «εὐδοκία». «Προορίσας ἡμᾶς... κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ» (Ἐφ. α' 5).

• Εὐδοκία εἶναι ἡ θερμὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, γιὰ νὰ δείξῃ πόσο μεγάλη καὶ ἀνυποχώρητη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία μᾶς, λέει, ὅτι ἡ «εὐδοκία» εἶναι τὸ «πείσμα» τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ.

Λέμε γιὰ ἀνθρώπους, πού ἐπιμένουν σ' ἕνα ἔργο:

—Αὐτὸς τῷβαλε πείσμα καὶ θά τὸ κἀνῃ!

Ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς «ἔβαλε πείσμα» νὰ μᾶς σώσῃ καὶ μᾶς ἔσωσε, ἔστω κι ἂν αὐτὴ ἡ σωτηρία Του στοίχισε τὴ μεγαλύτερη θυσία. «Εὐδοκίαν τὸ πρῶτον θέλημά φασιν, τὸ σφοδρὸν θέλημα, τὸ μετὰ ἐπιθυμίας θέλημα, ὃ ἐφ' ἡμῶν οὐ γάρ παραιτήσομαι καὶ καινότερα λέξει χρῆσασθαι σαφηνείας ἐνεκεν τῶν ἀφελεστέρων ὃ λέγομεν ἡμεῖς πείσμα, καὶ κατὰ τὸ πείσμα ἡμῶν. Τοντέστι, σφοδρὰ ἐπιθυμεῖ τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας» (Χρυσόστομος Ε.Π.Ε. 20,426-428). Μετάφρασις: Εὐδοκία ὀνομάζει τὸ πρῶτον θέλημα, τὸ σφοδρὸν θέλημα, τὴ σφοδρὴ ἐπιθυμία, ὅπως συμβαίνει καὶ σὲ μᾶς. Διότι δέν θά παύσω νὰ χρησιμοποιοῦ ἀκόμα πιὸ ἀπλῆ καὶ λαϊκὴ λέξι, γιὰ νὰ νοήσουν καὶ οἱ ἀπλοϊκώτεροι. Κι αὐτὴ εἶναι ἡ λέξις «πείσμα», κάτι ἀνάλογο μὲ τὸ δικό μᾶς πείσμα. Δηλαδή, ὁ Θεὸς ἐπιθυμεῖ πάρα πολὺ τὴ δικὴ μᾶς σωτηρία.

• Ὁ Θεὸς ἐπιθυμεῖ. Ὁ Θεὸς εὐδοκεῖ. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ἀπερίγραπτα. Δέν ἀξίζει ν' ἀνταποκριθοῦμε στὴν ἀγάπη Του;

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Ἡ ἑορτὴ 8 Μηνός

Χριστούγεννα - 25 Δεκεμβρίου

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΘΕΙΟ ΒΡΕΦΟΣ;

Ψεύτικα ἢ ἀληθινά;

Ψεύτικα ἢ ἀληθινά εἶναι τὰ Χριστούγεννα; Ἄν ἦταν ψεύτικα, θά εἶχε σβήσει ὁ ἑορτασμός τους. Τό ψεύτικο κρατᾶ ἢ ἕξαπατᾶ ἕνα χρόνο, δέκα χρόνια. Δέν κρατᾶ δύο χιλιάδες χρόνια. Καμμία **καμπάνα** δέν εἶναι πῶ γλυκεῖα ἀπό τή καμπάνα τῶν Χριστουγέννων. Καμμία **μουσική** δέν συναρπάζει περισσότερο ἀπό τό «Δόξα ἐν ὑψίστοις...». Καμμία **ἐλπίδα** δέν εἶναι πῶ ὁμορφη ἀπό τό εὐαγγέλιό τοῦ ἀγγέλου στούς βοσκούς: «Ἴδού εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ» (Λουκ. β' 10-11).

Δέν εἶναι ψεύτικα τὰ Χριστούγεννα, ἀλλά τὰ ζοῦμε ψεύτικα. Ὅπως φτειάχνουμε **ψεύτικες φάτνες**, ἔτσι ἡ ψυχὴ μας εἶναι δῆθεν φάτνη, ὅπου ἀναπαύεται ἢ πίστις σ' Αὐτόν. Ὅπως στήνουμε ψεύτικα **χριστουγεννιάτικα δένδρα**, ἔτσι ψέματα εἶναι, πῶς ἔχει ριζώσει μέσα μας τό δένδρο τῆς πίστεως στό σαρκωμένο Θεό.

- Φαντασθῆτε πεινασμένο, νά βλέπη ψωμί, ἀλλά πίσω ἀπό... **βιτρίνα**. Καλή ἢ βιτρίνα, ἀλλά κρύβει τό ψωμί. Ἡ Χριστουγεννιάτικη βιτρίνα μᾶς κρύβει τόν Ἄρτο τῆς ζωῆς, τόν Κύριο.

- Φαντασθῆτε τούς βοσκούς νά στέκονται στήν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου καί νά μή προχωροῦν νά θαυμάσουν τό Θεῖο Βρέφος. Θαυμάζουμε τὰ ἐξωτερικά στοιχεῖα τῆς γιορτῆς, δέν προχωροῦμε στό **βάθος τοῦ σπηλαίου**, ὅπου τό μυστήριο τῶν μυστηρίων, ὁ σαρκωμένος Θεός.

Στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ δέν ὑπάρχουν οἱ κοπριές τῶν ζώων. Ὑπάρχει τό ἀριστούργημα τοῦ Θεοῦ. Καί τό ἀριστούργημα εἶναι ὁ **νέος ἄνθρωπος**.

Ψάχνουν οἱ ἄπιστοι νά βροῦν σέ σπήλαιο τόν πρόγονο, ὅπως λένε, τοῦ ἀνθρώπου, τόν... πιθηκάνθρωπο! Ἐμεῖς ψάχνουμε στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ καί βρίσκουμε ὄχι ὑπάνθρωπο ἢ πιθηκάνθρωπο ἢ ἄνθρωπο, ἀλλά **τόν Θεάνθρωπο**.

Γιά νά δοῦμε αὐτό τό μοναδικό θαῦμα χρειάζεται ν' ἀκολουθήσουμε τόν οὐράνιο **ὁδοδείκτη**. Εἶναι ὁ Ἄγγελος: «Εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ» (Λουκ. β' 12). Χρειάζεται καί ὁ **φακός τῆς πίστεως**. Πῶς νά δοῦμε τόν **Καθαρό**, ἄν δέν καθαρισθοῦμε; Πῶς νά φωτισθῇ τό μάτι τῆς ψυχῆς, ἄν δέν καθαρίσουμε τήν ψυχὴ;

Ἵπουργός οἰκονομίας!

Ἄν ὑποθέσουμε, ὅτι κάποια στιγμή κατέβαινε ἀπό **ἄλλο πλανήτη** ἕνας κάτοικος (ἀληθινά, ὄχι παραμυθένια), φαντάζεσθε τί θά γινόταν; Πρῶτη εἶδησις σ' ὅλα τὰ δελτία!

- Ὅχι φανταστικά, ἀλλ' ἀληθινά, κατέβηκε καί ἦλθε! «Ἐκλινεν οὐρανοὺς καί κατέβη» (Ψαλμ. ιζ' 09). Ὅχι ἀπό κάποιο πλανήτη, ἀπό τόν Ἄρη ἢ τήν Ἀφροδίτη, ἀλλ' ἀπό τὰ βάθη τοῦ Οὐρανοῦ!

Κατέβηκε ὄχι διαστημάνθρωπος, ἀλλ' ὁ **Θεάνθρωπος**. Περνάει τή γῆ ὁ Θεός, φορώντας τή μορφή τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ εἶδησις εἶναι ἡ πρώτη καί σήμερα. Ἄν πιστεύαμε στήν εἶδησι αὐτή, πρόβλημα τρομοκρατίας δέν θά ὑπῆρχε· ἀγάπη θά βασίλευε. Ἀγωνία γιά πόλεμο δέν θά εἶχαμε· εἰρήνη θά ἐπικρατοῦσε. Καταλήψεις καί καταστροφές δέν θά γίνονταν. Γιά μία κατάληψι θ' ἀγωνίζονταν τὰ νιάτα, γιά τήν κατάληψι τῆς ἀρετῆς καί τῆς

αγιότητας. Οικονομικό πρόβλημα δέν θά ὑπῆρχε· ἡ ἀγάπη καί ἡ ἀδελφωσύνη θ' ἀποτελοῦσαν τήν ἐγγύησι γιά ἰσόνομη ἀπόλαυσι καί τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Φαντασθῆτε ὑπουργό οἰκονομίας ν' ἀναλαμβάνη μόνος του νά ἱεροφύλη τά χρέη ὄλων τῶν πολιτῶν. Νά πληρῶνῃ αὐτός τή φορολογία γιά τοὺς ἄλλους. Ὑπάρχει τέτοιος ὑπουργός; Ναι! Ἐτσι ὀνομάζει τόν Ἰησοῦ Χριστό ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ὑπουργός σημαίνει αὐτόν, πού κάνει ἕνα ἔργο. Καί ὁ Χριστός δέν ἔκανε ἕνα μόνο ἔργο γιά μᾶς. Ἐκανε δύο ἔργα.

● Τό ἕνα: Μᾶς **ἐπλασε**.

● Τό ἄλλο: Μᾶς **ἀνέπλασε**. Γιά νά κάνῃ τό δεύτερο ἔργο, τήν ἀνάπλασί μας, τή σωτηρία μας, ἔγινε **ὑπουργός τῆς θείας οἰκονομίας**. Ἦλθε νά πληρῶσῃ τό μεγαλύτερο φόρο. Κανείς στόν κόσμο δέν φορολογήθηκε ποτέ τόσο, ὅσο **φορολογήθηκε ὁ Θεός!** Πλήρωσε ὡς φορολογία γιά τίς ἁμαρτίες μας τή ζωή Του, τή σάρκωσί Του, τό αἷμά Του, τό σταυρικό Του θάνατο.

Ὁ τιμᾶριθμος τῆς ἁμαρτίας εἶχε φθάσει στά ὕψη. Ὁ πληθωρισμός τοῦ κακοῦ σέ μεγάλα μεγέθη. Ἀλλά καί ὁ ὑπουργός τῆς **ἐνσάρκου οἰκονομίας** βρῖσκει τρόπο καί τά οἰκονομεῖ. Φτωχαίνει Ἐκεῖνος, γιά νά πλουτίσουμε ἐμεῖς. Λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος: «*Εἶπεν οὐχ ἵνα ὡς ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὑπουργός τις ἀκούσῃ, καί μαθῶν τό βούλημα τοῦ λέγοντος ἀπελθῶν ἐργάσῃται. Τοῦτο γάρ τῶν κτισμάτων ἰδίων, ἐπὶ δέ τοῦ Λόγου τοῦτο νοεῖν ἢ λέγειν ἀπρεπές. Ἐστὶ γάρ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δημιουργός καί ποιητικός, καί αὐτός ἐστὶν ἡ τοῦ Πατρὸς βουλή*» (Ε.Π.Ε. 2,302). Μετάφρασις: Μίλησε ὁ Θεός ὅχι ὅπως συμβαίνει μέ τοὺς ἀνθρώπους, πού μιλάνε γιά ν' ἀκούσῃ κάποιος ὑπηρέτης. Καί μόλις ὁ ὑπηρέτης πληροφορηθῇ τό θέλημα τοῦ ὀμιλοῦντος, σπεύδει νά τό ἐκτελέσῃ. Αὐτό εἶναι χαρακτηριστικό τῶν κτισμάτων. Γιά τό Θεό Λόγο ὅμως εἶναι ἀπρεπές νά σκεπτεται κανείς ἢ νά λέγῃ κάτι τέτοιο. Διότι ὁ Θεός Λόγος εἶναι

δημιουργός καί ποιητικός. Ὁ ἴδιος εἶναι ἡ βουλή τοῦ Πατρὸς.

Ὁ ὑπουργός ἐνεργεῖ κατ' ἐντολήν τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Δέν ὑπάρχει γιά τόν Χριστό πρωθυπουργός στό θρόνο τῆς Θεότητος. Ὑπάρχει **Πατέρας**. Καί ὁ Πατέρας δέν εἶναι πρῶτος στήν Τριαδική Θεότητα. Εἶναι ἴσος, **ὁμοούσιος**. Ὁ Χριστός δέν ἐκτελεῖ ἐντολή τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, ἀλλ' **εὐδοκία** τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. «*Ὁ Πατήρ ἠὲδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἡ Παρθένος ἔτεκε Θεόν ἐνανθρωπήσαντα*» (ἀπό τοὺς αἰῶνες τῶν Χριστουγέννων).

Φτώχηνε Ἐκεῖνος, γιά νά πλουτίσουμε ἐμεῖς (Β' Κορ. η' 9).

Τί δέν εἶναι ὁ Χριστός;

Γιά νά καταλάβουμε τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ καί νά τό ἀξιολογήσουμε, ἕνα ἄς σκεφθοῦμε: Ποιός εἶναι ὁ Χριστός; Τί εἶναι ὁ Χριστός; Ἄν κάνουμε ἕνα «γάλοπ» στήν ἀγορά τῶν ἀξιῶν, στό χρηματιστήριο τῆς καρδιάς τῶν ἀνθρώπων καί ρωτήσουμε πενήντα ἀνθρώπους: «*Πόσο ζυγίζει γιά σᾶς ὁ Χριστός; Τί εἶναι γιά σᾶς ὁ Χριστός;*», ἄραγε τί ἀπαντήσεις θά πάροουμε;

● Ὁ Χριστός δέν εἶναι **κτίσμα** τοῦ Θεοῦ, ὅπως λένε οἱ Χιλιαστές. Ἄν ἦταν κτίσμα, δέν θά Τόν προσκυνοῦσαν τά κτίσματα. Ἄν ἦταν ἕνα **ἄστρο λαμπρό** ὁ Χριστός στό στερέωμα τῆς Ἱστορίας, τότε δέν θά χρειαζόταν ἕκτακτο ἄστρο νά ἐμφανισθῇ στή γέννησί Του. Δέν μποροῦσε νά στείλῃ ὁ Θεός ἕνα ἀπό τά δισηκατομμύρια ἄστρα, γιά νά δείξῃ τό δρόμο στοὺς μάγους; Μποροῦσε. Τότε γιατί ἔστειλε ἕκτακτο ἄστρο; Διότι τό Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἕκτακτο πνευματικό ἄστρο. Δέν εἶναι κτίσμα, ἀλλ' εἶναι ὁ **Κτίστης** καί Δημιουργός τοῦ κόσμου.

● Ὁ Χριστός δέν εἶναι **ἄνθρωπος ἀπλῶς**. Οἱ ἄνθρωποι Τόν ἀναζητοῦν. Οἱ ποιμένες ψάχνουν νά Τόν βροῦν. Οἱ μάγοι ἐρευνοῦν τό μεγαλεῖο Του. Καί ὅταν Τόν βρῖσκουν, Τόν προσκυνοῦν.

Ἡ σοφία τῶν μάγων γονατίζει μπροστά στήν Ἀγάπη, τή σαρκωμένη Ἀγάπη. Ἡ ἀπλότητα τῶν ποιμένων γονατίζει μπροστά στό μεγαλεῖο τῆς φάτνης.

● Ὁ Χριστός δέν εἶναι **ἄγγελος**. Οἱ ἄγγελοι τόν διακονοῦν. Ἄν ὁ Χριστός ἦταν ἄγγελος, ἀπλῶς ἀνώτερος στή δόξα ἀπό τούς ἄλλους ἀγγέλους, τότε δέν θά τόν προσκυνοῦσαν, ἀλλά θά τόν τιμοῦσαν οἱ ἄλλοι ἄγγελοι. Ἀλλά βλέπουμε τούς ἀγγέλους νά καλοῦνται σέ προσκύνησι τοῦ Χριστοῦ: «Καί προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ» (Ψαλμ. 96,7. Ἑβρ. α' 6). Ὅσο διαφέρει ὁ οὐρανός ἀπό τή γῆ, διαφέρουν οἱ ἄγγελοι ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό.

● Ὁ Χριστός δέν εἶναι ἕνας ἀπό τούς πολλούς υἱούς. Εἶναι ὁ **ἕνας, ὁ Υἱός**, ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ «πρωτότοκος πάσης κτίσεως» (Κολοσ. α' 15). Πρῶν νά γίνῃ ἡ κτίσις, ὁ κόσμος, γεννήθηκε ὁ Υἱός ἀπό τήν οὐσία τοῦ Πατρὸς: ὅπως γεννιέται τό φῶς ἀπό τόν ἥλιο. «*Φῶς ἐκ Φωτός, Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ*». Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος λέει, ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ἕνας υἱός, ἀλλ' ὁ **ἀγαπητός Υἱός** τοῦ Θεοῦ (Ε.Π.Ε. 2,280).

Ἡ ἐπιστράτευσις τῆς ἀγάπης

Τί εἶναι, λοιπόν, ὁ Χριστός; Εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ποιός Υἱός; Ἐκεῖνος, πού εἶναι **ἀναπόσπαστος** ἀπό τόν Πατέρα. Ἀποσπᾶται, ξεκολλᾶται τό φῶς ἀπό τόν ἥλιο; Τό ἴδιο δέν ἀποσπᾶται ὁ Χριστός ὡς Θεός Λόγος ἀπό τόν Θεό Πατέρα. Εἶναι τό «ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ πατρὸς καί ὁ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ» (Ἑβρ. α' 3). Λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος γιά τή θεία Οὐσία τοῦ Υἱοῦ: «*Ὁρῶμεν τόν Λόγον αἰεὶ ὄντα καί ἐκ τοῦ Πατρὸς ὄντα καί τῆς οὐσίας ἴδιον, οὐ καί ἔστιν ὁ Λόγος, καί μὴ ἔχοντα τό πρότερον καί τό ὕστερον. Ὁρῶμεν καί τό ἀπαύγασμα τέλειον καί ὀλόκληρον καί μὴ μειοῦν τήν οὐσίαν τοῦ φωτός, ἀλλ' ὡς γέννημα ἀληθινόν ἐξ αὐτοῦ*» (Ε.Π.Ε. 2,308). Μετάφρασις: Βλέπου-

με, ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος ὑπάρχει πάντοτε καί προέρχεται ἀπό τόν Πατέρα καί τήν οὐσία Του. Τῆς αὐτῆς οὐσίας. Δέν ἔχει κάτι, πού νά προηγηθῆ ἢ νά ἔπεται τοῦ Πατρὸς. Βλέπουμε τήν ἀκτινοβολία νά εἶναι τελεία, χωρίς νά μειώνη τήν οὐσία τοῦ φωτός, ἀλλά προέρχεται ἀπό αὐτό ὡς πραγματικό γέννημα.

● Ἀφοῦ, λοιπόν, εἶναι ἀναπόσπαστος Υἱός τοῦ Θεοῦ, πῶς βρέθηκε στή γῆ; Ποιός τόν ἔφερε; Ἔγινε **ἐπιστράτευσις**. Ὁ Θεός αὐτοεπιστρατεύθηκε, γιά νά δώσῃ τήν ἱστορική μάχη καί νά λευτερώσῃ τόν ἄνθρωπο ἀπό τό σκλαβοπάζαρο τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου.

● Καί ὅπως ἐκεῖνος, πού ἐπιστρατεύεται, φοράει ἀμέσως τό «χακί», ἔτσι ὁ Θεός, ὁ ἐπιστρατευμένος τῆς Ἀγάπης, φόρεσε τό «χακί» τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» (Ἰωάν. α' 14). Ντύθηκε τήν ἀνθρωπίνη φύσι, γιά νά ξαναντύσῃ ἐμᾶς μέ τή στολή τῆς ἀθανασίας καί ἀφθαρσίας.

Ἑορτή ἀγάπης

Ἑορτή ἀγάπης τᾶ Χριστοῦγεννα. Ὁ Θεός ἐπιστρατεύθηκε στόν πόλεμο τῆς ἀγάπης κατά τοῦ μίσους, τοῦ φωτός κατά τοῦ σκότους. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ **μεγάλος σεισμός τῆς Ἀγάπης**. Ἔσειε. Καί ὅπως, ὅταν γίνεται σεισμός, πέφτουν παλαιά σπίτια, ἔτσι ἔπεσαν ἀπό τό σεισμό τῆς σαρκωμένης Του παρουσίας τᾶ ἀρχαῖα εἰδῶλα. Καί σήμερα πέφτουν εἰδῶλα. Οἱ **«θεοί» τῆς γῆς** πεθαίνουν. Θριαμβεῦει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τό Θεῖο Βρέφος.

Ἄραγε ὁ **σεισμογράφος** τοῦ Οὐρανοῦ θά καταγράψῃ σεισμό καί στή δική μας καρδιά, ὅπου πολλά εἰδῶλα συνωστίζονται καί ἀπαιτοῦν λατρεία; Μᾶς συγκλονίζει τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ; Ἄν ναι, αὐτός θά εἶναι ὁ «πρωτότοκος» τῆς καρδιάς μας, ἡ **πρώτη μας ἀγάπη**. Καί ἡ καρδιά μας γι' Αὐτόν θά εἶναι ἡ ταπεινή φάτνη, ὅπου θ' ἀναπαύεται «ὁ ἐν ἀγίοις ἀναπανόμενος».

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ

Η θεία Λειτουργία εἶναι τό πανηγύρι τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν. Οἱ πιστοὶ ἐπιθυμοῦν ν' ἀκοῦνε καὶ νά συμπροσεύχονται. Νά λειτουργοῦνται καὶ νά συμμετέχουν. Νά κατανοοῦν καὶ νά συλλειτουργοῦν. Νά θαυμάζουν ὅλη τή φανέρωσι τοῦ Χριστοῦ στό μυστήριο τῆς **θείας Εὐχαριστίας**. Νά παρακολουθοῦν ὅλο τό σῶμα τῆς θ. Λειτουργίας, καί ὄχι ἐπιλεκτικά μερικά μόνο κομμάτια της.

Ἄπό τό λειτουργό οἱ πιστοὶ ἔχουν τήν «ἀπαίτησι» ν' ἀπολαμβάνουν τή λειτουργία, χωρίς χάσματα, χωρίς «ἄλματα»! Δέν μπορεῖ π.χ. νά δεχθῶν τό πῶς μετά τήν ἀνάγνωσι τοῦ **ἱεροῦ Εὐαγγελίου** βρέθησαν κατ' εὐθείαν στόν **Χερουβικό** ὕμνο! Τί ἔγιναν ὅλα αὐτά, πού μεσολαβοῦν, δηλαδή, ἡ «ἐκτενής», τὰ «**Κατηχούμενα**», ἡ ἔναρξις τῆς Λειτουργίας τῶν Πιστῶν, οἱ **εὐχές τῶν Πιστῶν** (πρώτη καί δεύτερη);

- Ὅσοι λειτουργοὶ κάνουν τό ἀπαράδεκτο αὐτό ἄλμα, δηλαδή, «πηδάνε» (προσπερνᾶνε) ὅλα αὐτά, διότι τάχα βιάζονται, δέν ἔχουν λειτουργική μόρφωσι (γιά νά μή ποῦμε, καί φόβο Θεοῦ). Λησμονοῦν ὅτι ἡ ὅλη Λειτουργία ἔχει δύο μέρη.

Πρῶτο μέρος: Ἡ λειτουργία τῶν **Κατηχουμένων**, πού τελειώνει μέ τό «Ὅσοι κατηχούμενοι προέλθετε· Μή τις τῶν κατηχουμένων».

Δεύτερο μέρος: Ἡ λειτουργία τῶν **Πιστῶν**, πού ἀρχίζει μέ τό «Ὅσοι πιστοί».

- Εἶναι δυνατόν νά μή ἐκφωνήσῃ ὁ λειτουργός τό «**Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρός...**», μέ τό ὁποῖο ἀρχίζει τό πρῶτο μέρος, καί νά πηγαίνει κατ' εὐθείαν στό «**Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...**»; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἄλλο τόσο δέν εἶναι δυνατόν νά πηγαίνει κατ' εὐθείαν στό «Ὅπως ὑπό τοῦ κράτους σου πάντοτε φυλαττόμενοι...» καί νά μή λέγῃ τήν ἀρχή τοῦ δευτέρου τμήματος τῆς λειτουργίας τῶν Πιστῶν.

- Εἶναι παρατηρημένο, ὅτι μερικοὶ λειτουργοὶ «πηδάνε» ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί πηγαίνουν κατ' εὐθείαν στό **Χερουβικό**. Ἐκεῖ πού δέν περιμέναν οἱ πιστοὶ νά γίνηται αὐτό τό ἄθεσμο καί ἀπαράδεκτο «ἄλμα», εἶναι τὰ **πολυαρχιερατικά συλλειτουργία**, πού κάποτε προΐστανται πατριάρχες καί ἀρχιεπίσκοποι! Ὅταν λειτουργῇ ὁ ἐπίσκοπος, ὑποτίθεται ὅτι ἔχομε **ὑποδειγματική λειτουργία**, γιά νά διδάσκωνται καί οἱ πρεσβύτεροι. Ὅταν μάλιστα λειτουργῇ ἀρχιεπίσκοπος ἢ πατριάρχης, τότε ὅσοι παρακολουθοῦν ἀπό τηλεοράσεως τήν ἀκολουθία, περιμένουν νά δοῦν **ἱεροπρεπῆ καί κατανυκτική** τέλεσι τῆς ὅλης λειτουργίας.

- Ρωποῦν πολλοί: Γιατί στό πολυαρχιερατικό συλλειτουργό τῆς 18ης Ὀκτωβρίου στόν ἱ. Ναό Ἀχειροποιήτου Θεσσαλονίκης παρατηρήθηκε τό φαινόμενο νά παραλείπωνται ὅσα μεσολαβοῦν μεταξύ ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου καί Χερουβικοῦ; Γιά **ἐξοικονόμησι χρόνου**; Ἄν χρειαζόταν, χρόνος ἐξοικονομεῖτο ἀπό τά ὅσα προηγήθηκαν τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος. Γιατί, δηλαδή, ὑπάρχει χρόνος γιά ἀργό (κουραστικό μακρόσυρτο) «**Δύναμις**»; Γιατί ὑπάρχει χρόνος γιά τίς ἀρχιερατικές φήμες καί τούς δεσποτικούς πολυχρονισμούς; Γιατί ὑπάρχει χρόνος γιά τὰ συνεχῆ «εἰς πολλά ἔτη»; Γιατί ὑπάρχει χρόνος γιά ψαλτικές κορῶνες; Καί δέν ὑπάρχει χρόνος μόνο γιά τίς ὑπεροχές καί **ἀπόλυτα ἀπαραιτήτες** εὐχές τῶν Πιστῶν;

- Καί ἄλλο πολυαρχιερατικό συλλειτουργό προκαλέσε πολλές ἀπορίες. Εἶναι ἐκεῖνο, πού τελέσθηκε στόν ἱ. Ναό τοῦ Ἁγίου **Δημητρίου Θεσσαλονίκης** τήν

ήμέρα της μνήμης του (26 Ὀκτωβρ. 2019). Τίς περισσότερες φορές οἱ ἐπίσκοποί μας, ὅταν λειτουργοῦν, παίρνουν οἱ ἴδιοι τό **ἅγιο Ποτήριο** καί μεταδίδουν στοὺς ἐκκλησιαζομένους πιστοὺς τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλωστε οἱ ἴδιοι συνήθως ἐπικαλοῦνται τό τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος εἶναι «*εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ*». Μιμείται τόν Χριστό. Ὁ Χριστός στό **Μυστικό Δείπνο** δέν ἔδωσε σέ ἄλλον τό Ποτήριο. Ὁ Ἰδιος μετέδωσε στοὺς μαθητές Του τό ὑπερφύστατο μυστήριο. Καλῶς, λοιπόν, κάνουν οἱ ἐπίσκοποι, πού μεταδίδουν οἱ ἴδιοι τή θεία Κοινωνία στά μέλη τῆς συναγμένης Ἐκκλησίας. Καί βεβαίως ἔχει τό δικαίωμα νά δώσῃ τό ἅγιο Ποτήριο καί σέ προεσβύτερο, ἀκόμα καί σέ διάκονο, γιά νά συνεχίσουν τή μετάδοσι τῶν Τιμίων Δώρων. Πάντοτε ὁμῶς στήν **ῥά** καί στόν **τόπο** πού ἀρμόζει. Ἡ ῥά εἶναι τό «*Μετά φόβου Θεοῦ πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε*». Ὁ τόπος εἶναι ἡ **Ῥοαία** πύλη.

● Ἀλλά στή λειτουργία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τό Ἅγιο Ποτήριο, τή στιγμή πού ἐμφανίστηκε στήν Ῥοαία πύλη γιά τό «*Μετά φόβου...*», εὐθύς ἀμέσως ἀποσύρθηκε στό ἱερό Βῆμα! Ἐνῶ ἡ ὅλη μυσταγωγία ἐγινε γιά τό «*Μετά φόβου Θεοῦ...*», γιά τή μετάληψι τῶν τιμίων Δώρων, γιά τήν ἐνθρόνισι τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου στίς ψυχές τῶν πιστῶν, στήν περίπτωσι τῆς 26ης Ὀκτωβρίου, θεωρήθηκε δευτερευόν ἢ καί τριτεῦον τό γεγονός τῆς **θείας Κοινωνίας**, καί ὁ Χριστός ἀποσύρθηκε ἀπό τή Σκηνή; Πιθανόν ἀπό κάποια ἄλλη θύρα νά κοινονοῦσαν οἱ πιστοί!

● Τό πρόβλημα ἐν προκειμένῳ δέν ἦταν μόνο ἡ ἀπόσυρσις τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν Ῥοαία (Κυρία) πύλη. Αὐτό δυστυχῶς γίνεται καί σέ ἄλλες περιπτώσεις σέ πολλοὺς Ναοὺς. Ἐν προκειμένῳ τό πρόβλημα ἦταν ἡ ὅλη ἐμφάνισις τοῦ χώρου πρό τῆς Ῥοαίας πύλης (μέσα στό **Σολέα**). Ἦταν καλυμμένος ὁ Σολέας δεξιά μὲν ἀπό μία τεράστια ἀσημένια (βαρύτιμη) λάρνακα, ἀριστερά δέ ἀπό δύο τεράστιες εἰκόνες, μία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί μία τῆς Παναγίας (ἀπό τίς πολυώνυμες Παναγίες πού συνήθως μεταφέρονται σέ πανηγύρια)!

Γεννῶνται δύο ἐρωτήματα:

● **Πρῶτον:** Δέν μποροῦν τά λείψανα καί οἱ εἰκόνες νά βρίσκωνται στήν **εἴσοδο** τοῦ Ναοῦ, ὥστε οἱ προσκυνοῦντες νά προχωροῦν στό Ναό καί ἀπό τή θέσι τους νά παρακολουθοῦν ἡσύχως τόν Χριστό τῆς μικρῆς καί τῆς μεγάλης εἰσόδου, τόν Χριστό τοῦ μυστηρίου τῆς **μεταβολῆς τῶν Δώρων**, τόν Χριστό προσφερόμενο «*εἰς κοινωνίαν τοῖς πιστοῖς*»; Ποιό εἶναι τό μείζον, τά λείψανα καί οἱ εἰκόνες ἢ τό Ἅγιο Ποτήριο;

● **Δεύτερον:** Οἱ δύο μεγάλες οὐρές γιά προσκύνησι πάνω στό Σολέα λειψάνων καί εἰκόνων δέν ἀποσποῦσαν τήν προσοχή τῶν ἐκκλησιαζομένων, ἀλλά καί δέν φανέρωναν **προτεραιότητα** λειψάνων καί εἰκόνων ἔναντι τοῦ **Προσφέροντος** καί **Προσφερομένου** Χριστοῦ; Τιμᾶμε τά ἅγια λείψανα, καί μάλιστα μεγαλομάρτυρος· τιμᾶμε καί τίς εἰκόνες. Ἀλλά στή Λειτουργία γιατί κυρίως προσερχόμεθα; Ἀσφαλῶς γιά νά γίνουμε **κοινωνοί τοῦ Χριστοῦ**. Καί ὅταν γινώμαστε κοινωνοί τοῦ Χριστοῦ, γινώμαστε κοινωνοί καί τῶν ἁγίων.

● **Μακάρι ἐπίσκοποι καί προεσβύτεροι**, ἀλλά καί ὅλο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας νά καταλάβουμε, ὅτι πάνω ἀπό τήν ὑποδοχή ἐπισήμων, πάνω ἀπό ἅγια λείψανα καί ἅγιες εἰκόνες, στήν ἐκκλησία συναγόμαστε γιά νά ὑποδεχτοῦμε τόν Χριστό. Ἀφήνουμε κάθε μέριμνα, «*ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι*». **Κέντρο** τῆς ὅλης λατρείας μας εἶναι ὁ **Σωτήρας** καί **Λυτρωτής** μας.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ἐπαγγελία γιά ὅλους Ρωμ. δ' 16-17

Βεβαία ἡ υπόσχεσις (στ. 16)

Συνεχίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τόν λόγο γιά τόν Ἀβραάμ καί τή δικαίωσί του. Δέν εἶναι ἄσχετα μ' ἐμᾶς τά ὅσα λέγει. Ὁ Ἀβραάμ δέν εἶναι μόνο πατέρας ὄλων τῶν πιστῶν, ἀλλά καί τύπος. Τά ὅσα συμβαίνουν μέ τόν Ἀβραάμ προτυπώνουν τά τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἡ πίστις του, πρότυπο πίστεως. Τά θαύματα, πού τοῦ συνέβησαν, τύπος τῶν θαυμάτων, πού βλέπουν ὅλοι οἱ πιστοί Χριστιανοί. Οἱ εὐλογίες τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπό του, προτύπων ὄλων ἐκείνων τῶν εὐλογιῶν, πού καρπούμεθα ἀπό τό Σταυρικό θάνατο καί τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ.

- Ἄς μή θεωροῦμε, λοιπόν, ἀνιαρή τήν ἀναφορά στόν Ἀβραάμ.

- Τό κεντρικό σημεῖο τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ Ἀβραάμ εἶναι ἡ πίστις, ἡ ἀδιάκριτη καί ἀπερίεργη πίστις. Ἀφοῦ ἀπέδειξε ὁ Παῦλος, ὅτι ὁ νόμος δέν ἦταν δυνατόν νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο, παρουσίασε τό θαῦμα τοῦ Ἀβραάμ, γιά νά ἐκθειάσῃ τήν πίστι καί τή χάρι. Τήν πίστι ὡς συμβολή τοῦ ἀνθρώπου, τή χάρι ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ. Λέει: *«Διά τοῦτο ἐκ πίστεως, ἵνα κατά χάριν, εἰς τό εἶναι βεβαίαν τήν ἐπαγγελίαν παντί τῷ σπέρματι, οὐ τῷ ἐκ τοῦ νόμου μόνον, ἀλλά καί τῷ ἐκ πίστεως Ἀβραάμ, ὅς ἐστι πατήρ πάντων ἡμῶν»* (στ. 16). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Γι' αὐτό ἡ κληρονομία ἐξαρτᾶται ἀπό τήν πίστι, γιά νά δίνεται δωρεάν, ὥστε ἡ υπόσχεσις νά πραγματοποιεῖται σέ ὅλους τοὺς ἀπογόνους (τοῦ Ἀβραάμ), ὄχι μόνο ἐκείνους, πού ἔχουν τόν νόμο, ἀλλά καί ἐκείνους, πού ἔχουν τήν πίστι τοῦ Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος εἶναι πατέρας ὄλων μας (καί Ἰουδαίων καί ἐθνικῶν)».

- Οἱ Ἰουδαῖοι τό δευτερεῦον τό θεωροῦσαν

πρωτεῦον (τήν τυπική περιτομή) καί τό πρωτεῦον ὄχι ἀπλῶς τό θεωροῦσαν δευτερεῦον, ἀλλά καί περιττό (τήν πίστι)! Γι' αὐτό ὁ Παῦλος θά τονίσῃ συνεχῶς τή σημασία καί τή δύναμι τῆς πίστεως, ἀφοῦ καί ὁ Ἀβραάμ δοξάσθηκε λόγῳ τῆς πίστεως.

Τή σωτηρία ἀποκτᾶ ὁ ἄνθρωπος μέ τήν πίστι. Δίδεται δέ κατά χάρι. Ὁ Θεός, ἀφοῦ πραγματοποιήθηκε τό σχέδιο τῆς θείας οικονομίας, ἀφοῦ ὁ μονογενῆς Υἱός Του σταυρώθηκε καί ἀναστήθηκε, εἶναι ἕτοιμος ν' ἀνοίξῃ τήν πόρτα τῆς σωτηρίας σέ κάθε ἄνθρωπο, ὅποιος κι ἂν εἶναι, χωρίς διάκρισι. Ἐκεῖνο, πού ζητᾶ ἀπό τόν κάθε ἄνθρωπο ὁ Θεός, εἶναι νά θέσῃ σέ κίνησι τήν ἐλευθερία του. Ἄν ἐκούσια χρησιμοποίησῃ τό κλειδί τῆς πίστεως, ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ ἄνθρωπος περνᾶ στό κῶρο τῆς σωτηρίας, στό κῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Γίνεται δεκτός ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Καί ἐφ' ὅσον ἀποδειχθῇ ἄξιός τῆς κλήσεως, δικαιώνεται καί ζῆ τήν αἰώνια χαρά στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. *«Διά τοῦτο ἐκ πίστεως, ἵνα κατά χάριν, εἰς τό εἶναι βεβαίαν τήν ἐπαγγελίαν παντί τῷ σπέρματι»* (στ. 16). Αὐτό τό *«κατά χάριν»* λέγεται γιά δύο πράγματα:

- *Πρῶτον*: Γιά νά μή καυχίεται κανένας γιά τόν ἑαυτό του, γιά τά δικά του κατορθώματα! Οὔτε ὁ Ἰουδαῖος νά καυχίεται γιά τόν νόμο τῆς περιτομῆς, οὔτε ὁ Χριστιανός γιά τά ἔργα τῆς πνευματικῆς του ζωῆς.

- *Δεύτερον*: Γιά νά μήν ἀπογοστεύεται κανένας καί γιά κανέναν. Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος, πού ὁ Θεός τόν ἐξαιρεῖ ἀπό τό πρόγραμμα τῆς σωτηρίας. «Θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι» (Α' Τιμ. β' 4). Ὁ ἄνθρωπος μόνος του αὐτοεξαιρεῖται ἀπό τήν κληρονομία τῆς

αιώνιου ζωής, μέ τήν ἀπιστία του, μέ τήν ἀσυνέπειά του. Ὁ Θεός ὅλους τούς καλεῖ. Ὅλοι χωρᾶνε στήν Ἐκκλησία Του, στή Βασιλεία Του.

«Εἰς τό εἶναι βεβαίαν τήν ἐπαγγελίαν παντί τῷ σπέρματι» (στ. 16). Ἡ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπόσχεσις τῆς ἀγάπης του, δέν εἶναι σάν τίς ὑποσχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Δέν εἶναι πιθανή. Εἶναι βεβαία. Ἄν ἡ ὑπόσχεσις ἐξηρτᾶτο ἀπό ἀνθρώπους, θά κινδύνευε ν' ἀκυρωθῆ. Ἐξαρτᾶται ὅμως ἀπό τόν Θεό, πού εἶναι καί πανάγαθος καί παντοδύναμος. Ἐπομένως εἶναι βεβαία.

• Ὁ Θεός δίνει ἐκεῖνο, πού κανένας δέν μπορεῖ νά δώσει, ὅσο καλή προαίρεσι κι ἄν διαθέτῃ. Τήν ὑπέρβασι τοῦ μυστηρίου τοῦ θανάτου καί πρῖν ἀπ' αὐτήν τήν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν, μόνο ὁ Θεός μπορεῖ νά χαρίσῃ. Θνητοί ἀνθρώποι δέν μποροῦν νά μᾶς προεκτείνουν τή ζωή στήν ἄπειρη αἰωνιότητα καί νά βελτιώσουν τό βιωτικό μας ἐπίπεδο μέχρι τήν ἄκρα μακαριότητα. Ὁ Θεός «ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωήν τήν αἰώνιον». Ὁ Θεός εἶναι ὁ μόνος «πιστός» σέ ἀπόλυτο βαθμό «πιστός», ὡς ἄξιος ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης. «Πιστός γάρ ὁ ἐπαγγελιάμενος» (Ἐβρ. 1' 23).

Νέα συγγένεια (στ. 16)

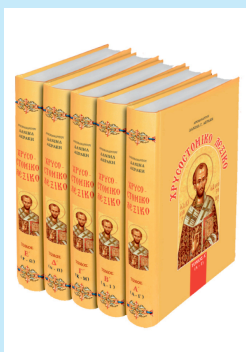
Ἡ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ γιά σχετικά ἤ ἐπί μέρους ἀγαθά δίδεται σέ συγκεκριμένα πρόσωπα ἢ σέ συγκεκριμένους λαούς, ὅπως ὁ Ἰουδαϊκός. Ἀλλ' ἡ μεγάλη ἐπαγγελία δίδεται σέ ὅλους. Εἶναι ἡ ἐπαγγελία γιά λύτρωσι, γιά ζωή αἰώνιο. Αὐτή ἡ ἐπαγγελία δίδεται «παντί τῷ σπέρματι» (στ. 16). Σ' ὅλα τά παιδιά τῆς γῆς, σ' ὅλους τούς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ κι ἀκόμη περισσότερο. Ὅλοι οἱ ἀπό-

γονοί τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ καλοῦνται νά γίνουν παιδιά τοῦ Νέου Ἀδάμ, γενεά τοῦ Χριστοῦ. «Τήν δέ γενεάν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται;» (Ἦσ. νγ' 8). Ἡ εὐλογία στους ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ εἶχε ἐκληφθῆ τοπικιστικά, γιατί ὄχι καί ρατσιστικά, ἀπό τούς Ἑβραίους. Θεωροῦσαν, ὅτι αὐτοί καί κανένας ἄλλος, εἶναι παιδιά τοῦ Ἀβραάμ! Ὁ Παῦλος γιά μία ἀκόμη φορά τό ξεκαθαρίζει: Σώζονται ὄχι τά παιδιά τοῦ Ἀβραάμ ὡς πρὸς τήν περιτομή, ἀλλά τά παιδιά τοῦ Ἀβραάμ ὡς πρὸς τήν πίστι. «Παντί τῷ σπέρματι, οὐ τῷ ἐκ τοῦ νόμου μόνον, ἀλλά καί τῷ ἐκ πίστεως Ἀβραάμ, ὅς ἐστι πατήρ πάντων ἡμῶν» (στ. 16).

• Ἀπόγονοί τοῦ Ἀβραάμ ἦσαν καί οἱ Ἰουδαῖοι, κατὰ τήν τυπική συγγένεια: ἀνῆκαν στό ἴδιος γένος: εἶχαν κληρονομήσει τό ἐξωτερικό γνῶρισμα τῆς περιτομῆς. Ἄν μόνο αὐτή τήν τυπική καί ἐξωτερική συγγένεια διέθεταν, φυσικά δέν ἀνῆκαν στους ἀπογόνους τοῦ εὐλογημένου Ἀβραάμ. Ἄν ὅμως μαζί μέ τήν περιτομή καί τά λοιπά ἐξωτερικά, διέθεταν καί ἐσωτερική ζωή, ταπεινῶσι καί πίστι, ἀσφαλῶς ἀνῆκαν στό νέο λαό τοῦ Κυρίου: στό λαό τῆς σωτηρίας. Αὐτοί οὐσιαστικά εἶχαν τόν Ἀβραάμ καί πνευματικό τους πατέρα καί πρόγονο.

• Ἀπόγονοί τοῦ Ἀβραάμ ἦσαν καί οἱ ἄλλοι, ὅσοι ἀπό τούς ἐθνικούς διέθεταν πίστι σάν τόν Ἀβραάμ. Γι' αὐτό λέει ὁ Παῦλος: «Οὐ μόνον ὁ ἐκ τοῦ νόμου, ἀλλά καί ὁ ἐκ πίστεως» (στ. 16). Ἡ πίστις στόν Θεό, συγκεκριμένα ἡ πίστις στόν Ἰησοῦ Χριστό, κάνει ὅλους τούς ἀνθρώπους τῆς γῆς ἀδελφούς, Ἰουδαίους καί ἐθνικούς, μικρούς καί μεγάλους.

Δ.Γ.Α.

Προσφορά

Πνευματικό δῶρο γιά τά Χριστούγεννα.

• Τό Χρυσοστομικό λεξικό (5 πολυτελεῖς τόμοι) προσφέρεται στους ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ στή μοναδική τιμή τῶν **56 εὐρώ** (συμπεριλαμβάνονται καί τά ἔξοδα τῆς ἀντικαταβολῆς) ἀπό τήν ἀρχική τιμή τῶν 100 εὐρώ (χωρίς ἔξοδα ἀποστολῆς).

• Πληροφορίες καί παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ποῦ δέν γεννιέται;

Γεννήθηκε ὁ Χριστός στή φάτνη. Δέν γεννήθηκε σέ παλάτι. Δέν γεννήθηκε μέσα σέ πλούτη. Δέν μπορεί καί σήμερα ὁ Χριστός νά γεννηθῆ, γιατί στρώσαμε χαλιά καί τάπητες, χλιδή καί πολυτέλεια. Δέν μπορεί νά γεννηθῆ στήν ὑπερηφάνεια, στά στολίδια καί στά μεγαλεία. Τῆς ταπεινώσεως τό στρωσίδι περιμένει, γιά νά γεννηθῆ. Τῆς ἀπλότητος τήν καρδιά, γιά ν' ἀναπαυθῆ. Ὁ πλοῦτος τῆς Θεότητος εἶναι τυλιγμένος στά ράκη τῆς ἐκούσιας φτώχειας.

«Τί γάρ εὐτελέστερον σπηλαίου;

»Τί δέ ταπεινότερον σπαργάνων;

»Ἐν οἷς διέλαμψεν ὁ τῆς Θεότητός σου πλοῦτος, Κύριε· Δόξα σοι».

(ὑπακοή Χριστουγένων)

• Ὅπου ὑπάρχει ἡ πολυτέλεια, δέν γεννιέται ἡ Ἀπλότητα, ὁ Χριστός.

• Ὅπου ἔχει φωλιάσει ἡ ὑπερηφάνεια, δέν γεννιέται ἡ Ταπεινῶσις, ὁ Χριστός.

• Ὅπου κατοικεῖ τό μῖσος, δέν γεννιέται ἡ Ἀγάπη, ὁ Χριστός.

• Ὅπου εἶναι ἡ ἀντιπάθεια, δέν γεννιέται ἡ Συμπάθεια, ὁ Χριστός.

• Ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ φιλαργυρία, δέν γεννιέται ἡ ἐκούσια Πενία, ὁ Χριστός.

• Ὅπου κυριαρχεῖ τό συμφέρον, δέν γεννιέται ἡ Προσφορά καί ἡ Θυσία, ὁ Χριστός.

• Ὅπου ἐξουσιάζει ἡ διαφθορά, δέν γεννιέται ὁ Καθαρός, ὁ Χριστός.

Μεταναστευτικό καί ἀγάπη

Μετανάστες εἶναι; Πρόσφυγες εἶναι; Κατατρεγμένοι εἶναι; Λαθραῖοι εἶναι; Σταλμένοι ἀπό τοὺς γείτονές μας ὡς εἰσβολεῖς εἶναι; Ὅ,τι κι ἂν εἶναι, ἔχουν κατακλύσει μερικά νησιά μας.

Στή Λέσβο, στή Χίο, στή Σάμο, στή Λέρο καί ἄλλοῦ, τείνουν νά ξεπεράσουν τοὺς γηγενεῖς κατοίκους!

• Αὐτὴ εἶναι ἡ μία ὄψις. Ὑπάρχει καί ἡ ἄλλη ὄψις. Στίς χιλιάδες, πού βρέθηκαν ὡς ἄλλοδαποὶ στήν Ἑλλάδα, ὑπάρχουν καί τὰ **θύματα**. Στήν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου δέν ἦσαν μόνο οἱ ληστές. Ὑπῆρχε καί ὁ ἀθῶος, ὁ ἀνυποψίαστος ὁδοιπόρος. Πληγωμένος καί πονεμένος. Λοιπόν, θά περάσουμε κι ἐμεῖς **ἀδιάφοροι**, ὅπως τόν προσπέρασαν οἱ δύο ἀντιπρόσωποι τῆς θρησκείας, ὁ ἱερέας καί ὁ λευίτης;

Δέν εἶπαμε νά ταῖσουμε τοὺς ληστές καί **τρομοκράτες**, γιά νά θεριέψουν ἀκόμα περισσότερο καί νά κακοποιοῦν πύο σκληρά τοὺς πολίτες. Ἡ παραβατικότητα θέλει πάταξι, ὄχι χάϊδεμα! Ἡ πάταξι τῆς **ἐγκληματικότητας** καί ἡ ἀπαγόρευσις εἰσόδου στή χώρα λαθρομεταναστῶν καί ὀργάνων ἀνθελληνικῶν ἐπιθέσεων, εἶναι θέματα, πού ὀφείλει νά τὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ Πολιτεία. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά ἔχῃ ἀνοικτὴ τὴν **ἀγκαλιά** της γιά τὰ **ἀθῶα γυναικόπαιδα**, γιά τοὺς ξεριζωμένους καί διωγμένους.

• Ἡ ἀγάπη δέν βλέπει χρώματα καί φυλὴ, φύλο καί θρησκεία. «Ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον,... ἐποίησέ τε ἐξ ἐνός αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων» (Πράξ. ιζ' 24. 26). Οἱ πιστοὶ ὀφείλουν ν' ἀνοίγουν τὰ σπίτια τους καί νά μοιράζονται τὰ ὑπάρχοντά τους μέ τὰ θύματα, ἔστω κι ἂν εἶναι **ἄλλοδαποὶ!**

• Οἱ ἄλλοδαποὶ, πού κατακλύζουν τὴν χώρα μας, θεωροῦνται πρόβλημα. Καί εἶναι. Ἄς σκεφθοῦμε ὅμως, μήπως εἶναι καί **πρόκλησις** καί **πρόσκλησις**. Πρόκλησις γιά **ἀγάπη** καί πρόσκλησις γιά **ἱεραποστολή**.

• Καί κάτι ἄλλο: Μήπως πολλοὶ ἀπό

αυτούς αποτελούν **παράδειγμα προς μίμηση**. Ἐμείς ὄχι μόνο τούς ἀλλοδαπούς δέν θέλουμε, ἀλλ' οὔτε τὰ δικά μας παιδιά δέν ἐπιθυμοῦμε! Καί μόνο; Τά θεωροῦμε **ἀνεπιθύμητα**. Τά σκοτώνουμε μέ τή φρικτή μέθοδο βρεφοκτονίας, πού λέγεται **ἀμβλωσις** (ἐκτρωσις)! Λές καί εἶναι τὰ κυοφορούμενα ἐλληνόπουλα **λαθρεπιβάτες τῆς ζωῆς**! Τούς κάνουμε βίαη ἐξωσι! Ἄς τό πούμε καθαρά: Φοβόμαστε τούς μετανάστες καί τούς πρόσφυγες, γιατί γεννοῦν καί ἐδῶ πολλά παιδιά. Φοβόμαστε, ὅτι ὁ **ὑπερπληθυσμός** τους θά ἐξαφανίση τόν **ὑποπληθυσμό** τοῦ τόπου μας.

• Καίρος νά μετανοήσουμε ὡς ἔθνος. Γιατί μέ τήν **ὀλιγοπαιδεία** μας παραδίνουμε τήν πατρίδα μας σέ ἀλλοτρίους. Δείξαμε σκληρότητα στά δικά μας παιδιά καί τὰ πολτοποιήσαμε (μέ τήν ἐκτρωσι σφάζονται **250.000 ἐλληνόπουλα** κάθε χρόνο!). Μᾶς στέλνει ὁ Θεός **ἄλλα παιδάκια**, γιά νά τούς δείξουμε στοργή, μήπως καί ἐξοφλήσουμε τὰ ἐγκλήματα ἐναντίον τῶν δικῶν μας παιδιῶν. Κλείσαμε τὰ σπίτια μας (μέ τήν **ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας**) καί εἴπαμε «ὄχι στήν εἴσοδο ἄλλων παιδιῶν!» Ἄς ἀνοίξουμε τώρα τὰ σπίτια μας σέ παιδάκια πού ἔρχονται ἀπό ἄλλες πατρίδες, μήπως καί ἀποφύγουμε τήν ἀποστροφή τοῦ Θεοῦ! Δέν ἀνοίγουμε ἐμεῖς τήν ἀγκάλη τῆς φιλοξενίας; Δέν θά ἀνοίξη ὁ Θεός σέ μᾶς τήν **πόρτα τῆς βασιλείας** Του.

Χριστούγεννα! Ὁ Θεός γίνεται ὁ **μετανάστης** τῆς γῆς.

Χριστούγεννα! Ὁ Θεός γίνεται ὁ κυνηγημένος **πρόσφυγας**.

Χριστούγεννα! Κάθε ἀθῶος μετανάστης καί πρόσφυγας ἄς βρῆ **ζεστή τήν ἀγάπη** μας.

Καί πάλι «Βλαστημᾶτε!»

Ἰπό τήν Κυβέρνησι ΣΥΡΙΖΑ τροποποιήθηκε ὁ Ποινικός Κώδικας καί στό θέμα τῆς **βλασφημίας** τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὅπως ὅταν ἀποποινικοποιήθηκε ἡ μοιχεία, τό συνεπαγόμενο σύνθημα ἦταν «μοιχεύετε ἐλεύ-

θερα!», ἔτσι μέ τήν ἀποποινικοποίησι τῆς βλασφημίας, τό συνεπαγόμενο σύνθημα εἶναι «**βλασφημεῖτε ἐλεύθερα!**».

• Ὁ νέος ὑπουργός Δικαιοσύνης κ. Κων. Τσιάρας στά πλαίσια τῆς ἐκ νέου τροποποιήσεως τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα δήλωσε, ὅτι ἐπανέρχεται ἡ διάταξις, ὅτι ἀποτελεῖ **ἀδίκημα** ἡ «**κακόβουλη βλασφημία τῶν θείων**». Χωρίς νά καταλαβαίνουμε τί σημαίνει «**κακόβουλη**» (λές καί ὑπάρχει καί καλόβουλη!), μέ ἀνακούφισι δεχθήκαμε τήν ἐπαναφορά τῆς κατά τῆς βλασφημίας διατάξεως. Καί φυσικά μέ τήν καταδίκη τῆς βλασφημίας δέν γινόμαστε **συνήγοροι** τοῦ Θεοῦ (!), ἀλλά περιορίζεται ἡ **δημόσια ἀσέβεια**. Σωστά ἐπεσήμανε σέ δήλωσί του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἰερώνυμος:

«*Ἡ ἐπαναφορά στόν Ποινικό Κώδικα τῶν διατάξεων γιά τό ἀδίκημα τῆς κακόβουλης βλασφημίας καί τῆς καθυβρίσεως θρησκευμάτων, δέν ἀποσκοπεῖ προφανῶς στήν προστασία τοῦ Θεοῦ, τῶν θείων, τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί κάθε ἄλλης θρησκείας, καθὼς δέν ἔχουν ἀνάγκη ἀνθρώπινης προστασίας, ἀποσκοπεῖ ὅμως στή διαφύλαξι τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν πιστῶν καί τοῦ ὑπερτέρου συμφέροντος, σέ ιδιαίτερα ταραγμένους καιρούς, τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης καί τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς, ἀγαθῶν, πού δέν μποροῦν νά ποδοπατοῦνται χάριν τῆς “δικαιωματιστικῆς” λογικῆς τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, πού ἐμπεριέχει ὕβρεις, μίσος καί φανατισμό.*

Πάνω ἀπό ὅλα ὅμως τό ὄλο ζήτημα εἶναι ζήτημα πολιτισμοῦ, κάτι τό ὁποῖο κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ εὐκόλα νά ἀντιληφθῆ, ἀρκεῖ νά πετάξῃ ἀπό πάνω του τό πέπλο τῶν ιδεοληπτικῶν ἐμμονῶν καί τῶν μηδενιστικῶν ἀγκυλώσεων».

• Ὁ σεβασμός τοῦ **ἀνθρωπίνου προσώπου** καλύπτεται ἀπό τό νόμο. Ἡ προσβολή του θεωρεῖται ρατσισμός. Μόνο στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ δέν χρειάζεται σεβασμός, κατά τόν Ποινικό Κώδικα, ὅπως τροποποιήθηκε ἀπό τό προηγούμενο ἄθεο καθεστῶς.

• Ἀσχέτως ἀπό τή θρησκευτική ὄψι τοῦ θέματος, ὑπάρχει καί ἡ ἄλλη, αὐτή τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου. Ὁ ἀδελφός Ἰάκωβος τονίζει: «*Εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ*» (γ' 2). Στήν Ἑλλάδα τὰ πταισμάτα μέ τή **γλῶσσα** εἶναι ἀναρίθμητα. Στίς τρεῖς λέξεις τῆς καθημερινότητας οἱ δύο εἶναι αἰσχρές ἢ βλάσφημες!

Ἀπό τό ἕνα μέρος κτίζουμε ναούς καί... εἰσάγουμε εἰκόνες, καί ἀπό τό ἄλλο γκρεμίζουμε τήν πίστι, «*κατεβάζοντας... καντήλια καί σταυρούς*» καί βωμολοχώντας κατὰ τοῦ Δημιουργοῦ καί Σωτήρος μας!

• Δέν προλάβουμε νά αισθανθοῦμε ἱκανοποίησι, πού μέ τή νέα τροποποίησι τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα ἐπανέρχεται ἡ καταδίκη τῆς βλασφημίας, καί ἡ **πίσις** κυρίως τῶν **ἀθέων δημοσιογράφων**, ἀνάγκασε τόν ὑπουργό νά πῇ, ὅτι τελικά θά ἀποσυρθῇ ἡ τροποποίησις καί θά ἰσχύη τό κακόβουλο τῆς προηγούμενης κυβερνήσεως!

Χριστιανοί! Γιά λίγο εἶπατε «*δόξα Σοι, ὁ Θεός*». Ἡ κυβέρνησις κάμφθηκε. Ἰσχύει τό «**Βλασφημεῖτε ἐλεύθερα!**» Προσοχή ὅμως! Μόνο τό Χριστό καί τήν Παναγία ἔχουν δικαίωμα οἱ Ἕλληνες νά βλασφημοῦν μέ τό γνω-

στό ρῆμα, ὄχι τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας! Μικρός ὁ Χριστός, μεγάλος ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας!

• Ὅσοι πιστοί, ἄς θρηνησοῦμε. Καί ἄς ζητήσοῦμε τό ἔλεος τοῦ Κυρίου!

Παίζει μέ τήν αἰώνια ζωή!

δημοσιογράφος Στέφανος Κασιμάτης («Καθημερινή» 8 Νοεμβρ. 2019, σελ. 2), μέ ἀφορμή τό πρώτο **ἀποτεφρωτήριο**, δέν ἐκφράζει μόνο τήν ἱκανοποίησί του, ἀλλά καί ἐμπαίζει κατὰ γελοῖο τρόπο τήν πίστι στήν αἰώνια ζωή. «*Τέλος -γράφει- τῆς ζωῆς. Οὔτε ἀγγελούδια, οὔτε οὐράνιες χορωδίες, οὔτε ἀτέλειωτες βόλτες στούς κήπους τοῦ Παραδείσου, χωρίς νά ἔχεις τίποτε νά κάνεις, κυρίως οὔτε αἰώνια ζωή! Γιατί, σκεφθεῖτε, ποῖος μπορεῖ νά θέλει αἰώνια ζωή καί νά εἶναι στά καλά του; Ἡ ζωή καί κάθε τι πού τήν ὁμορφαίνει θά ἔχανε κάθε ἀξία ἐάν γινόταν αἰωνιότητα. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖον ὁ Παράδεισος θά ἦταν ἀφόρητο βαρετό μέρος, ἂν εἶναι ὅπως τόν ὑπόσχονται, δηλαδή ἀγνός, χωρίς μουσικές ἐξαίσιες, χωρίς φαγητά, χωρίς κορίτσια...!*»

• Δηλαδή, ὄλοι ἐμεῖς, πού πιστεύουμε στήν αἰώνια ἐν Χριστῷ ζωή, «*δέν εἶμαστε στά καλά μας!*» Πρέπει νά συμφωνήσοῦμε μέ τόν κ. Κασιμάτη, γιά νά εἶμαστε ἰσοροπημένοι ἄνθρωποι, δηλαδή, νά πιστεύουμε στόν **ἀθεῖσμό** του, νά μὴ δεχώμαστε Θεό παντοδύναμο, νά μὴ ποθοῦμε τή ζωή, νά μὴ πιστεύουμε στήν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού τόσο πολύ ἀγάπησε τόν κόσμον, ὥστε ἔστειλε τό μονογενῆ Του Υἱό, γιά νά μὴ χάνεται ὅποιος πιστεύει σ' αὐτόν, ἀλλά νά ἔχη «*ζωήν αἰώνιον*» (Ἰωάν. γ' 16). Καί βέβαια ἕνας κασιμάτειος παράδεισος, μέ φαγητά καί σαρκικές ἡδονές δέν εἶναι Παράδεισος!...

• Σύντομη παρέμβασι στά ὅσα ἔγραψε ὁ ἄθεος δημοσιογράφος, ἔκανε («Καθημερινή», 16 Νοεμβρ. 2019) ὁ ἱατρός ἀπό τή Θεσσαλονίκη κ. Ἀντώνιος Παπαγιάννης. Παραθέτοῦμε τήν ἐπιστολή του: «*Ὁ κ. Στ. Κασιμάτης σπεύδει νά ὑποδεχθεῖ τό πρώτο ἐν Ἑλλάδι ἀποτε-*

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ **10 €**. Κύπρου **20 €**.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης **20 €**. Ἀμερικῆς: **δολ. 25**.

Καναδά καί Αὐστραλίας: **δολλάρια 30**.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ» 2019

Κύρια άρθρα

Ἄρνούμαι, σελ. 1. Ἄδικαιολόγητη ἀμέλεια, σελ. 17. Χριστομίμητη ἐλεημοσύνη, σελ. 33. Τό πρωτογενές κακό, σελ. 49. Ἡ ἀνάστασις πολύτεκνη, σελ. 65. Μισθαποδοσία, σελ. 81. Πλάνη ἢ ἀπάτη; σελ. 97. Ἡ ἱερότητα τοῦ σώματος, σελ. 113. Ἐκούσια ἀμαρτία, σελ. 129. Ὁ ὕμνος τῆς ἀγάπης, σελ. 145. Ἀρχηγός μας ὁ Χριστός, σελ. 161. Ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, σελ. 177.

Ἐορτολογικά-Ἐπίκαιρα

Ἐκλινε κεφαλὴν (Θεοφάνεια), σελ. 6. Γιὰ σένα, Μάνα (Κυριακή Χαναanaίας), σελ. 38. Μεγάλῃ Ἐβδομάδα (21-28 Ἀπριλίου), σελ. 54 - Ποῦ τό πάτε; (Κυριακή τῶν Μυροφόρων), σελ. 69. Μέ τό Θεό καί μέ τοὺς ἀνθρώπους (Προφ. Ἡλιοῦ), σελ. 101. Ἐπρεπε νά πεθάνη; (Κοίμησις τῆς Θεοτόκου), σελ. 117. Ἄλλος ὁ θρόνος τοῦ Χριστοῦ, ἄλλη ἡ δόξα τῶν Ἀγγέλων (Ταξιαρχῶν), σελ. 165. Τί εἶναι τό Θεῖο Βρέφος (Χριστοῦγεννα), σελ. 181.

Γνωριμία μέ τόν Παῦλο

Ρωμ. γ' 14-20: Ἄσεβεῖς καί ἀσχήμονες, σελ. 10. Ρωμ. γ' 21-22: Σωτηρία καί νόμος, σελ. 26. Ρωμ. γ' 22-24: Σωτηρία καί ἀπολύτρωσις, σελ. 42. Ρωμ. γ' 25-26: Ἄνοχή καί λύτρωσις, σελ. 58. Ρωμ. γ' 27-28: Ἡ πίστις καί ὁ νόμος, σελ. 74. Ρωμ. γ' 29-31: Ἡ παράγκα καί ἡ οἰκοδομή, σελ. 90. Ρωμ. δ' 1-3: Ἡ πίστις τοῦ Ἀβραάμ, σελ. 106. Ρωμ. δ' 4-7: Ὁφειλή ἢ χάρις; σελ. 122. Ρωμ. δ' 8-10: Πῶς δικαιοῦθηκε ὁ Ἀβραάμ; σελ. 138. Ρωμ. δ' 11-13: Σφραγίδα τῆς πίστεως, σελ. 154. Ρωμ. δ' 13-15: Κληρονόμοι μέ τήν ἐμπρακτὴ πίστι, σελ. 170. Ρωμ. δ' 16-17: Ἐπαγγελία γιά ὅλους, σελ. 186.

Πρόσχωμεν

Ὁ Χρυσόστομος γιά τό Ναό (2), σελ. 8. Ὁ Χρυσόστομος γιά τό Ναό (3), σελ. 24. Ὁ Χρυσόστομος γιά τή λατρεία (4), σελ. 40. Ὁ Χρυσόστομος γιά τή θεία Λειτουργία (5), σελ. 56. Ὁ Χρυσόστομος γιά τή θεία Λειτουργία (6), σελ. 72. Σαλπίσματα, ὄχι μουσικές κορώνες, σελ. 88. Συμβουλές γιά τή συμμετοχή στή θ. Λειτουργία, σελ. 104. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός γιά τό Ναό καί τή λατρεία, σελ. 120. Τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, σελ. 136. Μάγος ἢ διάκονος χάριτος; σελ. 152. Κυριακό Δεῖπνο, σελ. 168. Ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ, σελ. 184.

Πατερικά

Ὁ Χρυσόστομος γιά τήν Ἀνάληψι, σελ. 87.

Ἐπιστημονικά

Θεϊκό φῶς καί «σκοτεινά» ἐπιστημονικά εὐρήματα, σελ. 133. Τσερνομπίλ καί... ἀλήθεια, σελ. 149.

φρωτήριο μέ ἐγκώμια γιά τήν... ἀρχιτεκτονική του κομψότητα, καί μέ τήν εὐκαιρία αὐτή δέν παραλείπει νά ἀναπτύξῃ τή “μεταφυσική” του τοποθέτηση γιά τό τέλος τῆς ζωῆς: στάχτη, καπνός, καί τίποτε περισσότερο.

Εἶναι κρίμα πού ἕνας κατά τεκμήριο εὐφύης ἀρθρογράφος εὐτελίζει τόσο τήν ἀνθρώπινη φύση, ἀλλά αὐτή εἶναι ἡ προσωπική του ἀποψη. Ὡστόσο ὀφείλει στοιχειωδῶς νά σέβεται τίς πεποιθήσεις τῶν περισσοτέρων συμπατριωτῶν του, πού συνάδουν μέ τήν πίστη καί τή διδασκαλία τῆς Ὁρ-

θοδόξου Ἐκκλησίας γιά τή μετά θάνατον ζωή, καί νά μὴν κάνει χαριτωμένα ἀστεϊάκια μέ ἄκρως σοβαρά θέματα, ὅπως ὁ θάνατος.

Θά χρησιμοποιοῦσε ἄραγε ποτέ πρὸς ἑβραϊκό κοινὸ τή λέξη Ἄουσβιτς μέ τόσο ἐλαφρότητα; Καί ἐπὶ τέλους, ἄς σταματήσῃ νά διαιωνίζει τό παραμῦθι ὅτι κύρια πηγὴ προσόδων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ κηδεῖες. Ἄν ἐπιτρέπεται τό λογοπαίγνιο (rip στήν προσφιλῆ του ἀγγλικὴ γλῶσσα), εἶναι πολὺ φτηνὸ ἐπιχείρημα.

Ἄντωνιος Παπαγιάννης»

Ἐκκλησιαστικά

Κραυγή πόνου για τὸ σχίσμα, σελ. 21. Ὁ Ἀμερικτῆς Δημήτριος για τὴν παραίτησί του, σελ. 85.

Διάφορα

Ἀπαράδεκτο τὸ Παπικό φάλτσο! - Ἡ ἀλεπού καὶ ἡ οὐρά της, σελ. 70-71.

Ἐκδημίες

Λύρα τοῦ πνεύματος: † Ὁ πρ. Καρπενησίου Νικόλαος - Δάσκαλος ἱεραπόστολος: † Νικόλαος Κλημεντίδης - Πρωτοπὸρος στὸ γυναικεῖο χῶρο: † Μαρίκα Κοκκινάκη - Ἀγωνιστῆς θεολόγος: † Βασίλειος Παπανικολάου, σελ. 28-29. † Ὁ Σιατίστης για τὴ Μακεδονία, σελ. 30. Στρατηγὸς τῆς πατρίδος, στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ: † Στυλιανὸς Κουργιαντάκης - Ἐκλεκτὸς συνεργάτης: † Ἰωάννης Παντελέου, σελ. 60. Ἀπὸ τὸ Πέραμα στὸ Πέρασμα: † πρωτοπρ. Χρῆστος Παυλάκος, σελ. 109. Σεμνὸς ἱεραπόστολος: † Ἀρχιμ. Νεκτάριος Μαρμαρινός, σελ. 135.

Ἐλεύθεροι σχολιασμοί

Γιατί χάσαμε τὸν κόσμο; - Οἱ ἀπόντες τῶν Χριστουγέννων - Ἄσυλο για παραβατικότητες - Τρομοκρατικό χτύπημα, σελ. 13-16. — Ὁ Ἐμμανουήλ - Σπουδαῖος Ἕλληνας - Ἐλεύθερα βολτάρει ὁ ἀρχιδολοφόνος - Κάλαντα στὰ δόντια σκύλου! - Βόμβα στὴν τσέπη τῶν παιδιῶν, σελ. 29-32. — Ἐνωσις μετὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους - Μέ ἕναν σκοτώνεται ἱερὴ σχέσις! - Οἱ δύο πόρτες - Γιατί χειροτονήθηκα - Ἄχ, τὸ σκυλάκι μου ἔπαθε τίποτε; σελ. 45-

48. — Χριστὸς καὶ οἰκοδομές - Ζήτω τὸ ἐγκλημα! Ζήτω ἡ παραβατικότητα! - Ἐφηβοὶ δεσμῶτες - Μαμά, μπαμπά, εἶστε νούμερα! σελ. 61-64. — Ἐλευθερία διαμαρτυρομένη - Τὸν διευθυντῆ τῆς ἐφημερίδας του τὸν βλαστημᾷ δημόσια; - Ἀλήθεια, γιατί γελᾶτε; - Μίλησέ μου για τὸ θάνατο, σελ. 77-80. Βία καὶ βία πνοή - Σεμνὸς καὶ σεβάσμιος, καὶ ὅμως ἀνεπιθύμητος - Κατηχητόπουλα μάρτυρες - Συμπαραστάσις σέ ἀρχιεκτελεστή - Πολιτισμὸς ἢ λατρεία; σελ. 93-96. — Τὸ αἷμα βοᾷ - Τὰ ὄργανα εἶναι ἀλληλεγγύτη; - Ξετσιπωσιά αἰσχίστου εἶδους, σελ. 110-112. — Συμπροσευχόμενοι - 550 πανεπιστημιακὰ τμήματα - Στὴν Ἀνάστασις ἐπιτάφιος; - Ὁρθόδοξος Ἐλπιδοφόρος, ὄχι οἰκουμεινιστῆς θρησκευοφόρος - «Πάτερ ἡμῶν», σελ. 125-128. — Κάθε σπῆτι καὶ εἰκόνα -, σελ. 141-144. — Χρωστᾶμε τὸν Χριστό! - Ὑπόδειγμα παιδοποιίας - Ὁ μαθητῆς ἀριθμ. 183 - Γάμος χωρὶς εὐλογία, σελ. 157-160. Χωρὶς τσιγγουνιά - Δημογραφικὴ βόμβα - Δικαιοδοσιές ναί, ἀλλὰ μετ' ἐνότητα - Ἡ ἀγιότητα, ἡ ἴδια, εἶναι σημεῖο, σελ. 173-176. — Ποῦ δὲν γεννιέται; - Μεταναστευτικὸ καὶ ἀγάπη - Καὶ πάλι «Βλαστημᾶτε!» - Παίζει μετ' τὴν αἰώνια ζωή! σελ. 188-191.

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Ἐπισκεφθῆτε τὸ Βιβλιοπωλεῖο μας

Ἐθν. Ἀντιστάσεως (Βασ. Ὀλγας) 103
172 36 Ἅγιος Δημήτριος (Μπραχάμι)
Τηλ. 2109765440
www.agiosbooks.gr
e-mail: agiosbooks@gmail.com

Θά βρῆτε **βιβλία**:

- Τὴν ΑΓ. ΓΡΑΦΗ
- Λειτουργικά καὶ Ἑρμηνευτικά
- Ἀπολογητικά καὶ Ἀντιαιρετικά
- Διηγήματα καὶ Νεανικά-Παιδικά
- Βυζαντ. Μουσικῆς καὶ Λογοτεχνικά
- Κηρυκτικά-Κατηχητικά Βοηθήματα
- Ὅλα τὰ βιβλία τοῦ π. Δανιὴλ Ἀεράκη

Ἐκκλησιαστικά εἶδη:

- Εἰκόνες ξύλινες καὶ σέ χαρτί.

**Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν
τά 10 εὐρώ καὶ για τὸ 2020**

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τὴν συνδρομή (10 εὐρώ) καὶ για τὸ ἔτος 2020.

• Στὸ λογαριασμὸ:
0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στὸ λογαριασμὸ:
123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στὴ διεύθυνσι: «**Βαπτιστῆς**», Χριστογοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

• Τοῦ ἔξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμα στὸ ὄνομα «**Βαπτιστῆς**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.